

C14 – C-CUL2

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1996-1997

24 oktober 1996

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR CULTUUR EN SPORT

Interpellatie van de heer Herman Lauwers tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over de problematiek van de werkingen met kansarme jongeren in het kader van het jeugdwerkbeleidsplan

Commissie voor Cultuur en Sport

Donderdag 24 oktober 1996

VOORZITTER : De heer Louis Brill

– *De interpellatie wordt gehouden om 14.21 uur.*

Interpellatie van de heer Herman Lauwers tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over de problematiek van de werkingen met kansarme jongeren in het kader van het jeugdwerkbeleidsplan

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Lauwers tot de heer Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over de problematiek van de werkingen met kansarme jongeren in het kader van het jeugdwerkbeleidsplan.

De heer Lauwers heeft het woord.

De heer Herman Lauwers : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik wil vooraf zeggen dat deze interpellatie zeker niet bedoeld is als een verwijt aan de huidige regering voor het slechte beleid uit het verleden. Ik wil ook niet de gemakkelijke weg kiezen en zeggen dat er een acuut geldgebrek is. Met deze interpellatie wil ik enkel aangeven dat er iets misloopt met de prioriteitenregeling inzake het plaatselijk jeugdwerkbeleidsplan of de financiering van lokale besturen. Vooral de beruchte 25 procentregeling is mij een doorn in het oog. Het lijkt me nuttig om in dit verband samen met de verantwoordelijke minister naar een aantal mogelijke oplossingen te zoeken.

Pas nu, in 1996, raken de effecten bekend van het eerder ingevoerde puntensysteem om die 25 procent te verdelen. Dit percentage wordt door de Vlaamse regering vastgelegd ter ondersteuning van een aantal prioriteiten. Hiervoor was wel een waarborgregeling opgesteld, zodat bestaande initiatieven niet van de ene dag op de andere in een ander systeem terecht kwamen. Die waarborgregeling is nu ten einde, zodat men eindelijk de effecten van het nieuwe systeem ten volle inziet. Mijns inziens

zijn er, naast de gewenste effecten, ook een aantal belangrijke ongewilde en ongewenste effecten.

Ongeveer een derde van de werkgroepen voor kansarmen dreigt in de problemen te komen. Vooral de jeugdhuiswerking voor kansarmen komt in een zeer dramatische situatie terecht. In Antwerpen heeft het puntensysteem geleid tot een verlies van 6 tot 7 miljoen frank. Hierdoor gaan natuurlijk ook een groot aantal arbeidsplaatsen verloren.

Naast de verliezers, zijn er in het puntensysteem ook winnaars. Het gaat hier immers om een zeer ingewikkeld puntensysteem. Men moest bestaande initiatieven helpen overleven binnen het puntensysteem, terwijl men tegelijkertijd een aantal prioriteitsprojecten moest formuleren, en dit binnen een decreet op het socio-culturele werk. Hierdoor werd deze hele zaak onvoorspelbaar; men kon nauwelijks vooraf berekenen wat daarvan de resultaten zouden zijn op langere termijn.

Door de waarborgregeling – met als basis 1994 – wordt het reële effect van het puntensysteem nu duidelijk, maar wel nog steeds op basis van een jaarverslag van 1994. Bijsturing naargelang het effect van dit puntensysteem, wordt dus ook nu pas mogelijk.

De initiatieven worden – terecht – gesubsidieerd volgens sociaal-culturele criteria. Hieraan is echter ook een minpunt verbonden. De daardoor betaalde personeelsleden steken veel energie in – wat ik zou noemen – jeugdwelzijnsbevordering. Dit neigt dus veel meer naar individuele begeleiding. Dit wordt niet door het puntensysteem gehonoreerd, omdat het een decreet betreft op het sociaal-culturele werk, en niet op het welzijnswerk.

In dit verband moet ik opmerken dat er wel degelijk een aantal mogelijkheden werden opengelaten. In het decreet werd ook een opening gelaten voor meer welzijnswerkende initiatieven.

Lauwers

Mijnheer de minister, dit hele systeem moet dringend worden geëvalueerd, vooral omdat de regering volgend jaar desgewenst die prioriteiten kan wijzigen. U hebt blijkbaar zelf al een eerste conclusie getrokken. Naar aanleiding van het programmadecreet hebt u een gedeelte van de in centra werkende jongeren overgeheveld naar het landelijk jeugdwerk. Ik ben het met deze maatregel volkomen eens.

Het is natuurlijk wel zo dat deze sector daardoor zijn volledige waarborgregeling meeneemt, een waarborgregeling die is gebaseerd op de situatie in 1994, toen het uitvoeringspercentage nog hoger lag dan vandaag. Ze gaan dus comfortabel mee. Dit is echter slechts voor één jaar. Daarna gaat dit helemaal op in de pot van het landelijke jeugdwerk. In dit verband voel ik me ook verplicht om te wijzen op het feit dat het hier om een meer politiek geassocieerde sector gaat.

Minister Luc Martens : Enige achtergrondinformatie lijkt me hier niet overbodig. Het gaat over een echt landelijke organisatie, die zeer veel bereikt. Als men hiervoor een nieuwe regeling wil invoeren, is men wel verplicht om – minstens als overgangsmaatregel – de oude regeling nog een tijdlang te behouden.

De heer Herman Lauwers : Ik heb daar niet echt iets op tegen, maar de rest van de pot wordt dan wel kleiner.

Minister Luc Martens : Niet waar.

De heer Herman Lauwers : Wat is de kern van het probleem ? De meeste van deze initiatieven proberen zeer goed werk te leveren. Er is echter veel versnippering in deze sector. In de praktijk moet er natuurlijk een zekere mate van kleinschaligheid zijn. Momenteel is deze echter te ver doorgetrokken. In deze sector is er ook een enorm contraproductief verloop van personeel. Men kan het de werknemers natuurlijk niet kwalijk nemen dat ze meer werkzekerheid willen, men werkt hier immers met een gesloten portefeuille, waardoor enige groei van de sector zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is. Voorts zitten ze ook gekneld tussen het socio-culturele werk en het welzijnswerk.

Hoe kunnen we een oplossing vinden voor deze problemen ? We hebben hier te maken met jeugd-welzijnsbevordering. Mijns inziens moeten we een duidelijke opsplitsing maken tussen het socio-cul-

turele werk en de jeugdzorg. Ik zal daar straks nog op terugkomen.

We moeten ook zorgen voor stabiliteit en professionaliteit. We kunnen dan een vergelijking maken met instellingen zoals VCIM en Viboso. Dit zijn instellingen voor buurtopbouwwerk of migranten-integratiewerk. In die 25 procentregeling is dit echter onmogelijk. Het is immers projectmatig, en niet gericht op het bestaan van v.z.w.'s. Daarenboven is het ook tijdelijk : het is elke drie jaar herzienbaar.

Er zijn twee mogelijkheden. Ofwel geven we hen via een decreet een eigen statuut, met natuurlijk de discussie of dit decreet op de welzijnssector of op de culturele sector betrekking moet hebben. Ofwel – en dit lijkt me een beter idee – integreren we dit soort van jeugdwerk in de bestaande centra, dus in het opbouwwerk. Ook moeten ze worden gekoppeld aan SIF-projecten. Daar horen ze immers meer thuis dan in die 25 procentregeling.

Mijnheer de minister, ik pleit dus duidelijk voor deze laatste oplossing. Uw kabinet kan misschien een rondetafelconferentie organiseren met vertegenwoordigers van Viboso, VCIM, het Sociaal Impulsfonds, en uiteraard ook met mensen uit de sector zelf.

VCIM en Viboso kunnen zorgen voor de structurele stabiliteit. Ze kunnen optreden als opdrachtgever, als projectindienaar, als werkgever, enzovoort. Ze kunnen dan projecten voorleggen, zowel aan het jeugdwerkbeleidsplan, als aan het Sociaal Impulsfonds. Het is best mogelijk dat hiervoor decretale wijzigingen nodig zijn. Dat moet dan maar. Dit heeft als groot voordeel dat die 25 procentregeling van het jeugdwerk ook daadwerkelijk een projectenregeling kan zijn, die niet meer de last moet dragen om bestaande initiatieven als v.z.w. in stand te houden. Als voorwaarde stel ik hierbij wel dat die 25 procentregeling integraal deel blijft uitmaken van het socio-cultureel werk met jongeren en kinderen, en dat de dialoog met het plaatselijke jeugdwerk blijft bestaan. Zo ontstaat er geen breuk.

Ook moeten ze plaatselijk zijn geïntegreerd en moet er een dialoog bestaan tussen deze twee categorieën van jeugdwerk. Zeker nu de centra voor werkende jongeren zich daar gedeeltelijk uit terugtrekken, wordt het echter wellicht meer mogelijk om de criteria van het stelsel duidelijker op de socio-culturele werking te richten. Op die manier werken we de ambiguïteit immers voor een deel weg.

Lauwers

Een derde facet van de regeling die we moeten bekijken, betreft het volgende : Het lijkt me zinvol opnieuw een tussenschot te zetten tussen het subsidiëren van personeel en het subsidiëren van de werking. In de huidige situatie, waarbij er een gesloten pot is, doen initiatieven eigenlijk het personeel met elkaar concurreren. Ik bedoel daarmee dat de goede werking van een initiatief niet alleen ten koste gaat van de puntenwaarde en de werking van een ander initiatief, maar zelfs van het personeel ervan. Er is immers geen dergelijk tussenschot, waardoor in de meest letterlijke zin de een zijn brood de ander zijn dood wordt. Dat lijkt me een ongewild effect van een puntensysteem zonder het bestaande tussenschot tussen tewerkstelling en werkingssubsidie te handhaven. In die zin moeten we mijns inziens evolueren. Dat gebeurt echter niet van vandaag op morgen. Wat moet er, voor mij, ondertussen gebeuren ? Zelf heb ik terzake in mijn interpellatieverzoek een aantal ideeën geopperd, waarvan ik echter niet zonder de minste twijfel kan beweren dat ze aangewezen zijn.

Een mogelijke werkwijze is natuurlijk het met één jaar verlengen van de waarborgpremie. Dat is natuurlijk wel vervelend voor de groeiers binnen het systeem, welke nu op basis van hun punten een grotere subsidiëring toegekend kregen dan in de waarborg was vooropgesteld. Er bestaat een andere werkwijze, waarover ik echter in de voorwaardelijke wijs wil spreken, want – in tegenstelling tot de minister, die beschikt over zijn administratie – heb ik niet de middelen om deze te berekenen. Creëren we een tijdelijke overgangsregeling waarbij we dat wat waardevol is, doen overleven tot er een nieuwe regeling is, dan zou ik me – alhoewel het een ingreep is op het decreet – niet verzetten tegen een tijdelijke herschikking van de algemene pot die we nu de 75-percentregeling, binnenkort de 80-percentregeling, noemen. We zouden dit dan aanvaarden ten behoeve van de prioriteitenregeling, in die zin dat elke gemeente een deel, namelijk 5 percent van de 75-percentregeling, verplicht voor de kadervorming moet reserveren. Nu blijkt die 5 percent te veel te zijn in het geval van bijna alle gemeenten : ze moeten zich echt buigen over hoe ze die 5 percent kunnen besteden. Het is op zichzelf goed dat sommigen wat dat betreft dan enige creativiteit aan de dag leggen, maar het lijkt me verdedigbaar om die 5 percent gedurende één jaar terug te brengen tot 3 percent. Dit zou de facto vrijwel niets wijzigen aan het plaatselijke jeugdwerkbeleidsplan : noch de gemeenten noch het jeugdwerk zouden daar iets van voelen. De resterende 2 percent kan dan worden overgeheveld naar die 25 percent. Grof bere-

kend lijkt me dit een resultaat van 7 miljoen frank op te leveren; ik kan me echter vergissen. Dat bedrag van 7 miljoen frank kan – bij wijze van overgangsmaatregel – misschien gedurende een jaar die projecten een overlevingskans bieden waarvan men het bestaan wil garanderen in afwachting van een nieuwe regeling. Ik zou aan de minister willen vragen om die idee en de mogelijke consequenties ervan eens te laten onderzoeken. Mij lijkt het misschien wel verdedigbaar.

Wat evenwel nu onmiddellijk zou moeten gebeuren is dat u, samen met minister Peeters, die medeverantwoordelijk is voor de SIF-gelden, een omzendbrief stuurt, zowel naar de plaatselijke SIF-coördinatoren als naar de plaatselijke jeugddiensten. In die brief zou u moeten verklaren dat er plaatselijk overleg móet plaatsvinden en dat de jeugdprojecten die in werking zijn mede in aanmerking kunnen komen voor de SIF-gelden. Misschien lijkt u dit alles evident, maar dat blijkt niet zo te zijn. De plaatselijke SIF-coördinatoren verklaren immers dat dit buiten hun werkterrein valt, omdat het hier regulier jeugdwerk betreft, terwijl wij, het socio-cultureel werk, beweren dat het geen reguliere initiatieven betreft, maar wel projecten die temporeel begrensd zijn of kunnen zijn. Deze projecten vallen op die manier enigszins tussen hamer en aambeel. Vanuit die optiek lijkt het me nuttig dit alleszins te doen. In de wandelgangen, zoals dat dan heet, heb ik opgevangen dat minister Peeters niet afkerig zou zijn van dit gezamenlijk initiatief, mocht u hem de vraag stellen.

Mijnheer de minister, tot zover mijn interpellatie. Wat suggesties op de lange termijn betreft, lijkt die rondetafelconferentie me de belangrijkste. Tegelijkertijd vraag ik u een dergelijke omzendbrief te versturen en een tijdelijke overgangsmaatregel te treffen : dit laatste als een soort van bewarende maatregel, om ondertussen niets te laten verloren gaan, wat we misschien later zouden betreuren.

De voorzitter : Mevrouw Van Hecke heeft het woord.

Mevrouw Mieke Van Hecke : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, het doet me genoegen vandaag opnieuw de inzichten en de bezorgdheid die onze fractie met de heer Lauwers deelt en die aan de basis lagen van het gezamenlijk indienen van het voorstel van decreet, te mogen ervaren naar aanleiding van zijn interpellatie. Tegen mijn gewoonte in om me te verzetten tegen het herhalen van bepaalde zaken, wil ik dat nu wel doen, al was het maar om ze kracht bij te zetten.

Van Hecke

Voorafgaandelijk dit : onze fractie staat nog steeds achter dit decreet, omdat het een meer samenhangend beleid inzake de ondersteuning van het lokale jeugdwerk mogelijk heeft gemaakt. Bovendien werd op die manier het bestaande netwerk van jeugdwerkinitiatieven op het lokale vlak versterkt en uitgebreid. Ik ga zelfs verder : door het jeugddecreeet werd naar mijn ervaring in sommige gemeenten voor het eerst interesse voor het jeugdwerk betoond. De jeugdwerkbeleidsplannen hebben de verbanden en de raakpunten met andere gemeentelijke beleidssectoren verduidelijkt, zodat een inclusief jeugdbeleid mogelijk wordt.

De overgangs- en waarborgregeling voor de jeugdwerkinitiatieven die vóór het decreet door de Vlaamse Gemeenschap werden gesubsidieerd, vervalt voor elk lokaal initiatief vanaf 1 januari 1997. Dit is uiteraard geen nieuw of recent feit, hoewel het te velde, denk ik, nog wel tumult zal teweegbrengen. Het is bekend sinds het in werking treden van het decreet en vormde in feite ook een essentiële gegeven bij het ontwerpen van de gemeentelijke jeugdwerkbeleidsplannen. Wel zou men duidelijk moeten verklaren – ook ten aanzien van het werkveld – dat dit niet betekent dat men geen of minder subsidies zal ontvangen. Het betekent wél dat elk jeugdwerkinitiatief zal worden geëvalueerd aan de hand van de uitgewerkte subsidiereglementen zoals deze werden vastgelegd in de uitvoeringsbesluiten.

We willen aandacht vragen voor die jeugdwerkinitiatieven die een negatief evaluatieverslag krijgen, en die daaromtrent een bezwaarschrift kunnen indienen bij de minister. Deze laatste moet dan uiteindelijk beslissen. Toch willen wij er bij de minister op aandringen geen ad hoc-oplossingen te zoeken voor lokale probleemsituaties, want dit druist in tegen de decentralisatiefilosofie van dit jeugddecreeet. Dit decreet bepaalt immers dat de Vlaamse Gemeenschap de verantwoordelijkheid voor het voeren van een gemeentelijk jeugdwerkbeleid heeft overgedragen aan de lokale besturen. Dit houdt in zekere zin een risico in, maar hoeft niet altijd negatief te zijn. Gemeentebesturen worden immers geacht de lokale situatie beter te kennen dan de Vlaamse Gemeenschap en zouden samen met het jeugdwerk moeten zoeken naar een gepaste oplossing. De lokale jeugdwerkinitiatieven die zich bezig houden met achtergestelde kinderen en jongeren zijn en blijven ook voor onze fractie immers een wezenlijk deel van het gemeentelijk jeugdwerkbeleid. Indien zou blijken dat dergelijke waardevolle initiatieven niet meer beantwoorden

aan de criteria van de 25-percentregeling, dan zou de gemeente kunnen en moeten beslissen om hen zoals alle gemeentelijke jeugdwerkinitiatieven te subsidiëren, via de gewone begrotingsmiddelen van de gemeente en/of met de middelen die de gemeente ontvangt van de Vlaamse Gemeenschap, via de ingeschreven 75-percentregeling. Ze kunnen eventueel bijkomende ondersteuning krijgen met andere gemeentelijke middelen van de gemeente. Ik kom daar straks nog op terug. Zoals de heer Lauwers zei, zijn er in dit verband bijvoorbeeld de SIF-gelden.

Toch pleiten we ervoor dat, als op basis van correcte gegevens zou blijken dat vele goed werkende initiatieven uit de boot dreigen te vallen door de strikte toepassing van het zogenaamde puntensysteem, men zou overwegen dit systeem opnieuw te bekijken. We willen hierbij, enigszins in overeenstemming met wat de heer Lauwers zei, toch ook de volgende kanttekening plaatsen. Het decreet en zijn uitvoeringsbesluiten zijn uiteraard gebaseerd op de eigenheid van het jeugdwerk. Vele werkingen voor kansarme jeugd lijken ons echter eerder te behoren tot het jeugdwerkwijzenwerk. Dit levert een duidelijk andere invalshoek op : zo betekent dit bijvoorbeeld meer professionele en individuele begeleiding. Dit betekent geenszins dat we daarmee afbreuk willen doen aan de verdiensten of de noodzaak van het jeugdwerkwijzenwerk, wel integendeel. We beklemtonen daarom dat het ook voor ons uiterst belangrijk lijkt dat de Vlaamse regering, bij het afsluiten van de convenanten over de SIF-beleidsplannen, de gemeenten uitdrukkelijk zou wijzen op de belangrijke en essentiële rol die het jeugdwerkwijzenwerk speelt in een goed stedelijk impulsbeleid.

Ten slotte willen we er uitdrukkelijk op hameren dat het niet de bedoeling kan zijn om dergelijke waardevolle initiatieven van het jeugdkastje naar de SIF-muur te sturen, zodat ze uiteindelijk tussen twee stoelen dreigen te vallen en men de verantwoordelijkheid afschuift. Ik denk dat er, wat dat betreft, in het veld een zeker vrees leeft. Daar mag men niet de dupe worden van de regelgeving die onze samenleving opdeelt in hokjes. Daarnaast blijven de gewone reguliere jeugdwerkingen voor kansarme jongeren uiteraard enorm belangrijk bij het voeren van een goed jeugdbeleid, ik zou zelfs zeggen : van een goed stedelijk jeugdbeleid. Dat was precies de reden waarom Marc Van Peel destijds, als mede-indiener van het voorstel van decreet over het lokale jeugdwerkbeleid, in de prioriteitenregeling voor dergelijke initiatieven heeft voorzien. We willen ons daarover niet uitspreken, maar over het al dan niet doortrekken van de prio-

Van Hecke

riteit van jeugdwerkinitiatieven inzake achtergestelde kinderen en jongeren zal de Vlaamse regering in de loop van 1997 een beslissing moeten nemen, zodat er duidelijkheid ontstaat voor de gemeenten en het jeugdwerk. Op die manier kunnen deze instanties daarmee rekening houden bij het opstellen van het jeugdwerkbeleidsplan 1999-2001, dat al voor 1998 op het programma staat.

De voorzitter : Minister Martens heeft het woord.

Minister Luc Martens : Het lijkt me goed dat men even de aandacht vestigt op deze problematiek : we zijn daar ook intensief mee bezig. Het is echter duidelijk dat we op dit ogenblik formeel geen andere instrumenten hebben dan het decreet en de bijbehorende uitvoeringsbesluiten. De problemen die rijzen, zijn gewoon een gevolg van de correcte uitvoering van decreten en uitvoeringsbesluiten. Deze worden echter op zichzelf door niemand betwist : ook uit andere decreten blijkt immers dat men nooit hun volledige effect op het terrein kan zien. Ook in andere gevallen zijn we er niet altijd in geslaagd de teksten voldoende af te stellen en volledig de beoogde doelstelling te bereiken, hoe goed ook de bedoeling van de diverse artikelen. Dat is een eerste gegeven.

We zien er in elk geval op toe dat men de procedure met de nodige kennis van zaken volgt en dat men, waar de problemen opduiken, een eerlijke kans krijgt om bezwaren kenbaar te maken. Nu bevinden we ons in de fase van het mogelijk indienen van de bezwaarschriften. U weet dat in totaal 41 van de 57 initiatieven méér middelen dan voorheen ontvangen. Voor de grote meerderheid wordt de toepassing van het puntenstelsel dus een goede zaak.

Mochten we, na een nieuwe evaluatie op grond van de bezwaarschriften, vaststellen dat een aantal herschikkingen nodig blijken, betekent dit dat de verhoging voor de ene tot een vermindering voor de andere leidt, omdat dit allemaal binnen de marges van één enkele enveloppe gebeurt. We moeten hoe dan ook beseffen dat dit de huidige toestand is. Voor een tiental initiatieven daalt de subsidie met ongeveer 25 percent. Bij acht van die tien gaat het om gesubsidieerde jeugthuizen die met kansarme jongeren werken. Die subsidieregeling gaat terug tot het jaar 1992. In de jaren daarna hebben ze altijd door allerlei overgangsregelingen van een soort van gunstregime kunnen genieten. De toegevoegde kracht die ze hebben gekregen en hebben kunnen houden, was niet altijd gebaseerd op een

doorlichting of evaluatie. Nu pas komen we terecht in een fase van evaluatie en objectivering aan de hand van indicatoren. Daardoor komen die problemen nu pas uitdrukkelijk naar boven.

20 van de 57 initiatieven hebben meer gekregen. Ze zijn daarmee niet tevreden, hebben bezwaren ingediend en wachten op de argumenten omdat ze half november de nodige beslissingen moeten nemen. We mogen hierbij niet uit het oog verliezen dat het om de subsidiebedragen van de Vlaamse Gemeenschap gaat. Een aantal gemeenten werken met bijkomende subsidies. Bovendien belet niets dat middelen uit het S.I.F ter beschikking worden gesteld. Dat bijzondere jeugdwerk moet daar ook voluit aan kunnen participeren. Ik neem nota van de suggestie om de aandacht nog eens extra hierop te vestigen, maar dit is zowel in de criteria als in de convenanten al expliciet vermeld.

De heer Herman Lauwers : Er moet op worden gewezen dat dit eigenlijk geen regulier jeugdwerk is.

Minister Luc Martens : Misschien moet er inderdaad op een bijzondere manier op gewezen worden. Daar heb ik op zichzelf helemaal geen probleem mee.

De vraag is hoe we op korte en op middellange termijn tot een bijsturing komen. In de huidige prioriteitenregeling situeren zich 57 initiatieven in 19 gemeenten. Er is dus maar een relatief beperkt aantal gemeenten bij betrokken. Het globale subsidiebedrag is in vergelijking met 1994 met 15 miljoen frank gestegen. De problemen stellen zich vooral het scherpst in Antwerpen, Lokeren en Houthalen. Deze drie gemeenten staan ook voor meerdere initiatieven.

Op middellange termijn zullen we het jeugdwerkbeleidsplan evalueren. Deze evaluatie wordt in onze diensten al voorbereid. Daarbij moet bijzondere aandacht gaan naar de specifieke regelingen die we hebben ingebouwd en moeten we lessen trekken uit de toepassingen op het terrein. De opdeling tussen 75 en 25 percent moet onder de loep worden genomen. De vraag rijst of het niet beter was geweest iedereen te laten participeren in een soort van basissubsidiëring en enkel voor een aantal bijzondere uitdagingen, zoals de kansarmen, bijkomende stimuli te geven. Nu moeten de kansarmen het eigenlijk met een afzonderlijk pakket aan middelen van 25 percent doen. Zij zitten niet in de basissubsidiëring van 75 percent vervat. daarmee wil ik dit niet als een oplossing aanreiken, het is een gedachtegang. Ik wil hier zeker niet vooruit-

Martens

lopen op de definitieve besluiten. De 25-percentregeling voor kansarme jongeren is wel zeer centralistisch, gezien de minister over alle initiatieven moet oordelen.

Mevrouw Nelly Maes : Voor diegenen die alleen op papier bestonden, was dit een goede zaak.

Minister Luc Martens : Dat zou kunnen. Ik volg hier op wat in een vorige zittingsperiode is goedgekeurd. In tegenstelling tot de manier waarop de andere 75 percent besteed wordt, waarbij iedereen de gewone reglementen moet aanhouden zoals ze ter plaatse in de gemeente bestaan, hebben wij voor de andere 25 percent een eigen puntenkader met indicatoren gecreëerd. We hebben een evaluatiekader opgezet dat centraal wordt bepaald en toegepast en uiteindelijk ook centraal wordt gesanctioneerd.

Ik zal in elk geval een grondige analyse doorvoeren, zowel ten aanzien van de verslagen die op korte termijn voorliggen als ten aanzien van het decreet. We zijn zeker op zoek naar bijkomende middelen. Bij wijze van primeur kan ik u alvast het volgende meedelen. Bij de onderhandelingen die vanmorgen zijn gevoerd met betrekking tot het Impulsfonds voor migranten dat zijn middelen uit de Nationale Loterij haalt, hebben we een akkoord bereikt. Men aanvaardt dat ook deze initiatieven voor kansarme jongeren daarop een beroep mogen doen. Een deel van de middelen zal daaruit kunnen worden geput. Daarmee zijn niet alle problemen opgelost; ik geef immers maar een aantal elementen aan.

In neem nota van uw suggesties voor een oplossing. Ik kan hieromtrent op deze vergadering geen definitieve houding aannemen. Ik kan me vandaag enkel conform het decreet en de uitvoeringsbesluiten gedragen. Het verlengen van de waarborgregeling is dus niet zo evident. We zouden daarvoor het decreet op dit punt moeten wijzigen.

Ik kan u volgen in uw gedachtegang met betrekking tot de pogingen ter plaatse om zich in een aantal andere initiatieven te engageren teneinde tot meer samenhang te komen. De versnippering in het jeugdwerk, in het jeugdwelzijnswerk of in het welzijnswerk in het algemeen is zeer groot. Er zijn zeer veel eenmansbedrijven, die in een beleidsdomein actief zijn. Ik denk aan het migrantenwerk of het opbouwwerk. De vraag is in hoeverre dit een goede zaak is zowel voor de betrokkene als voor de efficiëntie van het werk. Zou men niet beter tot

basisschakels komen waarin die dingen samenhangend worden bekeken ? Deze gedachtegang verkennen we op dit ogenblik. Aan de ene kant is er een zeker specifiek aspect, maar aan de andere kant is er ook een zekere gemeenschappelijke factor, denk maar voor wat de logistiek betreft aan het uitwisselen en opbouwen van een stuk knowhow en het ontwikkelen van een zekere organisatiekracht. Wanneer iedereen zich terugtrekt in zijn bijzondere situatie is een grote efficiëntie uiteindelijk niet meer mogelijk. Dat is inherent geweest aan de dynamiek van de voorzieningen die in de loop van de voorbije jaren tot stand zijn gekomen. Nu groeien nieuwe inzichten. Nu zoekt men meer naar een manier om bepaalde partnerships op te bouwen tussen diverse specifieke initiatieven.

Het personeel zelf biedt hierbij wel eens weerstand. De mensen zijn bang dat de statuten veranderen, dat ze zullen moeten samenwerken, dat hun autonomie wordt aangetast. Ook hier bestaan dus spanningen. We moeten ons hiervan bewust zijn. Bij de lokale integratiecentra in een aantal gemeenten zoals Antwerpen of Gent, om die twee voorbeelden te noemen, is er zoveel te doen dat het evident is dat er een soort van stedelijke pooling ontstaat. In mijn eigen provincie zijn er geïsoleerde initiatieven op zeer kleine schaal. Daar wordt een smalle opdracht met een zo kleine bezetting uitgevoerd, dat dit geen jaren vol te houden is. Maar het personeel staat zeer weigerachtig tegenover veranderingen.

Voor dat probleem hebben we nog geen oplossing. We willen dit met de nodige wijsheid en zeker niet ad hoc, mevrouw Van Hecke, benaderen. We zullen de nodige objectiviteit aan de dag leggen en conform de suggesties – die de dienst ons aanreikt – opereren. Daarbij zullen we ook rekening houden met de bijkomende middelen die door een grotere sensibilisatie van het S.I.F. zullen vrijkomen. Ik verwijs hier ook naar het Impulsfonds voor Migranten. Meer substantiële wijzigingen zullen vermoedelijk gekoppeld zijn aan de resultaten van het onderzoek over de manier waarop we het decreet en de besluiten moeten bijsturen.

De voorzitter : De heer Lauwers heeft het woord.

De heer Herman Lauwers : Voorzitter, collega's, ik dank de minister voor zijn antwoord. Ik ben tevreden omdat het in de lijn ligt van mijn verwachtingen. Ik besef dat er nog een aantal dingen moeten worden onderzocht. Dat heb ik zelf ook gesuggereerd. Ik heb nog een vraag in verband met de timing. U oppert dat de S.I.F.-gelden aan de ene kant mogelijkheden bieden. Mevrouw Van Hecke

Lauwers

heeft daar trouwens ook op gewezen. Aan de andere kant is er de mogelijkheid om via het Impulsfonds voor Migrantten middelen te bekomen. We spreken over het werkjaar 1996. Hoe zal dat in zijn werk gaan ?

Minister Luc Martens : Ze moeten projecten bij dat fonds indienen. Maar ik herhaal dat dit het resultaat is van onderhandelingen die pas deze morgen hebben plaatsgevonden.

De heer Herman Lauwers : Verder wenst u dit op langere termijn structureel te stabiliseren met RISO's, eventueel met integratiecentra.

Minister Luc Martens : Tegen het einde van 1997 moet dit gestalte kunnen krijgen. Wij wensen de evaluatie in 1997 te houden om daaruit dan lessen te kunnen trekken. De basisschakels waarnaar ik verwijst, hebben onder meer te maken met het decreet op het VCIM. We proberen niet alleen op het niveau van de migrantten, maar ook van de woonwagengebouders en de politieke vluchtelingen een zekere synergie tot stand te brengen, zonder de drie organisaties die er vandaag mee bezig zijn hun eigenheid te ontnemen. We willen daar een decreetale onderbouw aan geven. Wat we op het centrale niveau doen, mag op een lager niveau zijn uitwerking niet missen. Ook daar moet men nadenken over wat er met de lokale integratiecentra moet gebeuren. Ik vermeld hierbij maar één van de basisschakels. Er circuleert hierover een interne nota. Dit document is echter maar een vrije denkoefening. De medewerkers en de administratie moeten zelf creatieve oplossingen kunnen uitwer-

ken. Ik wil het u aanreiken ter ondersteuning van het feit dat we inderdaad een aantal mogelijkheden onderzoeken, maar ik heb hier nog geen definitieve positie ingenomen. U reikt een mogelijke werkwijze aan, die ik zelf ook wel interessant vind. Die enorme versnippering is inderdaad geen goede zaak. De specialisering is zo ver doorgevoerd dat het inefficiënt is geworden. We moeten dit dus nog eens goed bestuderen.

De heer Herman Lauwers : Ik weet dat de mensen die in het jeugdwerk actief zijn, ook beginnen te beseffen dat men deze richting moet uitgaan. Er is trouwens al integratie bezig tussen de buurtopbouwwerking en de integratiecentra. Ze beseffen dat hier een structurele oplossing voor hun probleem in besloten ligt en kunnen dan nog altijd met een aantal projecten werken.

Ik wil wel de volgende opmerking maken. Als we ook nog politieke vluchtelingen en woonwagengebouders in deze discussie betrekken, wordt het te onoverzichtelijk.

Minister Luc Martens : Dat ben ik ook niet van plan.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

[...]

– *De vergadering wordt gesloten om 16.56 uur.*
